

[Justitsministeren.]

rejsetilladelse for et Antal unge Mennesker fra Sydslesvig, som havde faaet Mulighed for at uddanne sig som Landvæsenselever her i Landet.

Jeg skal derom sige, at hele denne Sag begyndte i November 1946 med en Anmodning fra Landboforeningen for Flensborg og Omegn, og den førte til, at 25 sydslesvigske Landvæsenselever fik Tilladelse til at rejse ud fra Landet Syd for Grænsen og rejse ind her, og de er her endnu. Alt i alt omfattede de fremsatte Ønsker ca. 200 unge Mennesker. Sagen blev behandlet videre, og man fik i Justitsministeriet, som jo har med Fremmedpolitiet at gøre, den Opfattelse, at der fra Myndighederne Syd for Grænsen forelaa Tilladelse for ca. 175 unge Mennesker til at rejse herop, og der blev givet de danske Pasmyndigheder i Aabenraa Bemyndigelse til at visere Passene for disse ca. 175 Mennesker. Kort efter viste det sig, at der Syd for Grænsen opstod Vanskeligheder for ca. en Trediedel af dem. 4 blev holdt tilbage af sikkerhedsmæssige Grunde, som det blev sagt, 22, fordi de, selv om de ganske vist havde været Medlemmer af Sydslesvigsk Forening, hvad der var en Forudsætning, kun havde været Medlemmer i mindre end en Maaned, og 33 blev holdt tilbage, fordi man fandt, at man maatte have yderligere Oplysninger om deres Forhold. Efter hvad der er sagt mig, var Sammenhængen den, at det af de Papirer, der var indgivet til Støtte for Ansøgningerne, syntes at fremgaa, at de paagældende havde været Medlemmer af Sydslesvigsk Forening før deres 18de Aar, hvilket efter de allierede Myndigheders Opfattelse skulde være i Strid med Foreningens Statutter.

For de øvrige af de 175 skred Sagen tilsyneladende uden Vanskeligheder indtil hen imod November Maaned i Aar, men saa kom der Hindringer, som helt og holdent stammer dernedefra. Paa et vist Tidspunkt, forstaar jeg, hang det sammen med, at der ikke var taget for-nødent Hensyn til de dernede gældende Bestemmelser om, at Arbejdskraften skulde blive i Landet. Det lod imidlertid ogsaa til at gaa i Orden, men nu er Sagen for nylig gaaet i Staa paa noget andet, som ogsaa stammer dernedefra. Jeg kan altsaa slutte med at sige, at de Hindringer, der

foreligger, stammer slet ikke fra danske Myndigheder og altsaa heller ikke fra de pasviserende Myndigheder her i Landet.

Minister uden Portefeuille Fanny Jensen: Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen kom i sin Ordførertale blandt andet ind paa Spørgsmaalet om, hvorfor vi skulde have en kvindelig Minister. Med den højt-ærede Formands Tilladelse vil jeg gerne fremkomme med et enkelt Citat:

„Hvorfor skal der nu oprettes et nyt Ministerium, for at man kan spørge Kvinderne om, hvordan man skal stille sig med Hensyn til Hjemmene og Børnene og Husholdningerne? I hvert Fald i min Tid havde jeg meget let ved det, det behøvede jeg ingen Minister til.“

Nej, det er rigtigt, at den daværende Statsminister havde meget let ved det. Jeg vil gerne erindre det ærede Medlem om den Henvendelse, som Kvindernes Forbruger-raad rettede til den daværende Statsminister med Hensyn til at faa Kvinderne repræsenteret i en Række Udvalg, som behandlede Priser, Produktion og Rationering, alt sammen Ting, der i høj Grad vedrører Hjemmene. Men den daværende Statsminister havde ikke synderlig Brug for Kvindernes Medvirken, og kun i ganske faa Udvalg fik vi Kvinder ind. Lidt mere Kontakt med Husmødrene og de Vanskeligheder, som de i fuldeste Maal har, havde heller ikke været af Vejen dengang. De danske Husmødre og de selverhvervende Kvinder er tilfredse med at have faaet en Repræsentant ind i Ministeriet, der kan udrette et positivt Arbejde for Hjemmene og de store Interesser, der ligger netop der. Hjemmene er nu engang det centrale i Sanfundet, og de mange Spørgsmaal, der netop i en vanskelig Tid har taarnt sig op for Husmødrene, har Krav paa at blive taget i Betragtning. Der er Opgaver nok, der trænger sig paa, særlig nu, da saa mange Kvinder efterhaanden bliver draget ind i Produktionen, og da Lovgivningen paa disse Omraader trænger til en Revision. Udviklingen fører ganske naturligt med sig, at ogsaa Kvinderne tages med paa Raad, idet snart alle Ting, der vedrører vor Lovgivning, paa en eller anden Maade har Til-knytning til Hjemmene.

Jeg tror, at Tiden nok skal vise, at den